

Nr 403

Av herr **Blomquist**, om rätt till ersättning från den allmänna sjukförsäkringen för resekostnader vid besök hos sjukgymnast, m. m.

Enligt Kungl. Maj:ts kungörelse nr 718 om ändrad lydelse av 5 § kungörelsen den 25 maj 1962 (nr 387) angående ersättning enligt lagen om allmän försäkring för vissa utgifter för vård eller behandling i anledning av sjukdom har ersättningsbeloppen höjts från och med den 1 januari 1968.

För sjukgymnastisk behandling, utförd av läkare eller legitimerad sjukgymnast, utgår även ersättning för resekostnad om behandlingen utförts vid besök hos den försäkrade.

Ersättning för den försäkrades resekostnader vid besök hos sjukgymnast *utgår däremot icke*.

Enligt erfarenheten är det ytterst sällan, som sjukgymnast förklarar sig i stånd att lämna dylik behandling vid besök hos den försäkrade.

Försäkrad, som hänvisats till dylik behandling, får därför i de flesta fallen själv resa till sjukgymnasten, och det kan i dessa fall bliva betydande kostnader (taxibil) för den försäkrade. Då det i många fall rör sig om ett stort antal behandlingar och avståndet till närmaste sjukgymnast kan uppgå till flera mil (tur och retur) kan kostnaderna uppgå till mycket stora belopp.

Då dylika behandlingar i de flesta fallen förkortar en sjukperiod och den försäkrade således på ett tidigt stadium kan återinpassas i förvärvslivet vore det ur försäkringssynpunkt angeläget att försäkringskassan kunde ersätta den försäkrades resekostnader (samma ersättning som utgår vid läkarbesök).

Enligt kungl. förordning den 25 maj 1962 (nr 385) angående ersättning för sjukresor enligt lagen om allmän försäkring skall ersättning utgå för utgifter i anledning av resor till och från läkare, vilka föranletts huvudsakligen av behovet av läkarvård.

Om den försäkrade efter hänvisning av läkare sökt läkarvård vid sjukhus eller för enbart öppen vård avsedd sjukvårdsinrättning, vilken tillhör staten eller till vars drift statsbidrag utgår eller som drives av landstingskommun eller stad, som ej tillhör sådan, utger försäkringskassan ersättning för resekostnaderna till sjukhuset.

På grund av de långa väntetiderna vid sjukhusen och även på grund av andra omständigheter förekommer att sjukhusläkaren hänvisar den försäkrade till privatpraktiserande specialist (förekommer bl. a. vid ögonsjukdomar). I dylikt fall kan försäkringskassan icke utgiva ersättning för resekostnaderna till den privatpraktiserande läkaren. Hade behandlingarna kunnat erhållas på sjukhuset hade ersättning för resekostnaderna kunnat utgivas.

Därest läkare vid sjukhus hänvisar försäkrad till privatpraktiserande specialist bör även den försäkrades resekostnader ersättas.

De ovan redovisade båda fallen rörande rätten till reseersättning enligt lagen om allmän försäkring och därtill anslutande författningar utgör endast exempel som visar att bestämmelserna på området inte är tillfredsställande vare sig till omfattning eller utformning utan bör göras till föremål för översyn.

Under hänvisning till det anförda hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla att Kungl. Maj:t måtte överlämna förevarande motion till 1961 års sjukförsäkringsutredning för beaktande.

Stockholm den 25 januari 1968

Per Blomquist (h)
